

2 : 8 - 11 Moab en Ammon

Na de Filistijnen in het westen richt God Zich vervolgens tot de Moabieten en Ammonieten in het oosten. De naam Amman (hoofdstad van het huidige Jordanië) herinnert nog aan hun vroegere leefomgeving.

Tijdens de regeringen van David en Salomo waren deze volken (evenals trouwens alle andere) de mindere van Israël, ja, zelfs aan Israëls koningen onderworpen. Nu zijn de rollen omgedraaid. Van Israël is niet zo veel meer over. De tien stammen zijn inmiddels weggevoerd naar Assyrië en op hun grondgebied heeft Sanherib andere volken laten wonen, die vanaf dat moment Samaritanen worden genoemd¹.

Moab en Ammon hebben deze ontwikkelingen gevolgd, en bespotten Israël omdat zij er in volk en in gebied enorm op achteruit gegaan zijn, en nu overduidelijk de mindere zijn. Israël kan hier niets tegen beginnen en moet de spot over zich heen laten komen.

- *de God van Israël*

Maar God hoort het ook. Het "is Hem ter ore gekomen", en Hij gaat Moab en Ammon om die reden bestraffen. Hij presenteert Zich naar deze vijanden als "de Here der heerscharen" en "de God van Israël". Een bespottung van Israël ervaart God als een bespottung van de God van Israël, hoe belabberd de situatie van Gods volk ook moge zijn. Hij schaamt Zich niet voor hen. Het is en blijft Zijn volk.

Het oordeel over Moab en Ammon is dat "het overblijfsel van mijn volk" (dus dat kleine restant dat zich voor God verootmoedigt²) hen zal plunderen, en dat hun gebied gelijk zal worden aan Sodom en Gomorra.

De volledige vervulling van deze profetie moet nog komen, maar God laat weten dat Hij bespottung van "het volk van de Here der heerscharen" niet accepteert.

---

¹ 2 Koningen 17 : 24 - 41

² Zefanja 2 : 1 - 3

- *alle goden der aarde*

Er is nog een reden voor God om hen te straffen. Hij weet dat achter deze volken hun goden Kemos en Moloch³ de leiding hebben. De strijd tussen Israël en zijn vijanden is voor God een strijd tussen Hem en hun goden. En die goden gaan het verliezen.

God is geducht voor elke vijand en zijn afgod. De Filistijnen krijgen te maken met *het woord des Heren*⁴, maar Moab en Ammon met de Here Zelf. Daar zal elke afgod zich voor hebben te buigen.

- *Filadelfia en Laodicéa*

Dit oordeel over Moab en Ammon bevat belangrijke lessen!

Het oordeel begint bij het huis van God⁵. Dus nog voordat de dag des Heren⁶ aanbreekt begint God onder ons christenen regelmatig in te grijpen wanneer het niet goed gaat.

In menig kerk of kring is de hoogmoed binnengeslopen wanneer het (schijnbaar) goed gaat, d.w.z. er is geestelijke groei, geen verkeerde leringen, mensen komen tot geloof, diverse activiteiten, enz.

Bijna vanzelf gaan we ons dan vergelijken met die anderen bij wie het allemaal niet zo is, en waar we het nodige op aan te merken hebben. En vaak helemaal terecht!

Wat ligt daar een enorm gevaar!

De laatste twee brieven in Openbaring 2 en 3 beschrijven de laatste fase van de gemeente op aarde.

In Filadelfia is men zich bewust van eigen kleinheid, maar wat kan de Heer daar grote dingen doen⁷.

In Laodicéa is men zich bewust van eigen rijkdom, maar de Heer kan niks beginnen. Men heeft zelfs niet eens gemerkt dat Hij naar buiten ging.

De mentaliteit van Laodicéa is nadrukkelijker dan ooit aanwezig onder ons christenen. Wat een hoogmoed om in minachting neer te kijken

---

³ 1 Koningen 11 ; 7

⁴ Zefanja 2 : 5

⁵ 1 Petrus 4 : 17

⁶ Zefanja 1

⁷ Openbaring 3 : 7 - 13

op gelovigen die sommige dingen uit God Woord anders zien dan wij. Dan hebben we het natuurlijk niet over de fundamenteën van ons geloof (zoals kruis en opstanding van Christus), maar over veel minder belangrijke zaken. En we vergeten hoeveel geduld de Heer nodig had om ons daarover iets bij te brengen.

Alle zonden zijn in het algemeen goed te onderkennen, ook voor anderen, maar trots en minachting niet. Maar het komt God ter ore en Hij pakt het aan.

Het is ongelofelijk dat de Heer bij zo'n gezelschap als in Laodicéa aan de deur blijft staan en klopt. Hij is op zoek naar die ene "die oren heeft om te horen" en die zich voor Hem klein wil maken. Dan komt Hij weer binnen.

- *genade voor een Moabitische*

Voor zover we weten is er geen Filistijn ooit tot bekering gekomen. Maar uit dit trotse volk Moab gaat een jonge vrouw (Ruth) mee met Naomi, als deze hoort dat er weer brood in Bethlehem is.

Nee, Naomi vormt geen aantrekkingspunt, maar via haar heeft Ruth haar volk en haar God leren kennen. Met de prachtige woorden "uw volk is mijn volk en uw God is mijn God"⁸ rekent ze op Gods genade en vindt die ook⁹.

Hoeveel wij ook door onze trots kapot gemaakt hebben, er is altijd genade.

2 : 12 Ethiopië

Als derde vijand noemt God de Ethiopiërs, die in het zuiden wonen.

Op het eerste oog wellicht verbazend dat zij genoemd worden en niet Egypte, maar ook Jesaja beschrijft hen¹⁰ voordat hij Egypte noemt.

Uit die beschrijving blijkt dat Ethiopië "een rijzig en glanzend volk" is met een uitermate sterk leger, gevreesd vanwege heerszucht en wreedheid. Met deze kenmerken zijn zij kennelijk ook voor Israël een angstaanjagende vijand geweest.

⁸ Ruth 1 : 16

⁹ Ruth 2 : 12

¹⁰ Jesaja 18 : 1 - 7

God legt ons niet zoveel uit over de vraag waarom Hij Ethiopië oordeelt. Het enige dat wij moeten weten is dat Hij hen met "mijn zwaard" zal doorsteken.

Dat geeft te denken.

Een andere profeet, Zacharia, profeteert over de komende Messias, die eerst moet lijden voordat Hij gaat regeren. God roept dan Zijn zwaard op "tegen de man die mijn metgezel is" en "sla die herder"¹¹.

De Heer Jezus heeft niets van de heerszucht en wreedheid van Ethiopië. In tegendeel: "Hij liet zich als een lam ter slachting leiden"¹².

Als Hij dan op zo'n manier moet sterven, dan is dat alleen maar omdat Hij onze zonden op Zich neemt en omdat *wij* zulke 'Ethiopiërs' waren.

Of zitten die trekjes er nog steeds in? Zelfs nadat we tot geloof gekomen zijn en een kind van God geworden zijn? Dat kan!

Diotrefes wilde graag de eerste zijn in de gemeente van God¹³, en hij was zeker niet de laatste...

Door heerszucht en wreedheid is ook in Gods gemeente veel kapot gemaakt. We moeten beseffen dat we "de oude mens met zijn daden hebben uitgedaan"¹⁴.

- *genade voor een Ethiopiër*

Ongeveer in dezelfde periode als waarin Zefanja profeteert treedt ook Jeremia als profeet op. Hij heeft een ware lijdensweg te gaan, maar kent in ieder geval één vriend: Ebed-Melek, de Ethiopiër¹⁵.

Deze werkt in het paleis van de koning, maar als hij hoort dat Jeremia in de put geworpen is, pleit hij voor hem bij de koning, die hem toestemming geeft om hem uit de put te halen.

Daar is moed voor nodig, en deze dienst van Ebed-Melek vergeet God niet!

Het oordeel over Jeruzalem staat vast, maar Jeremia mag namens God aan Ebed-Melek vertellen dat zijn leven gespaard wordt "omdat je op Mij vertrouwd hebt"¹⁶.

¹¹ Zacharia 13 : 7

¹² Jesaja 53 : 7

¹³ 3 Johannes : 9

¹⁴ Kolosse 3 : 9

¹⁵ Jeremia 38 : 7 - 13

¹⁶ Jeremia 39 : 15 - 18

2 : 13 - 15 Assur en Nineve

Ten slotte richt God Zich tot Assur, de machtige vijand in het noorden.

Na "het woord des Heren" (tegen de Filistijnen), "de Here" (tegen Moab en Ammon) en "mijn zwaard" (tegen Ethiopië) richt God nu "zijn hand" tegen Assur.

In het bijzonder de hoofdstad Nineve moet het ontgelden, vanwege de imposante gebouwen met "kapitelen" en "cederwerk".

Gezien het feit dat God de goden van Moab en Ammon, en alle goden der aarde zal vernietigen¹⁷, ligt het voor de hand om hier meer aan de afgodstempels te denken dan aan koninklijke paleizen.

Ook de drempel is vaker een doelwit geweest in Gods handelen met een afgod¹⁸.

De afgodsdienst is in Nineve belangrijk. De inwoners zijn hun goden dankbaar dat Assur zo'n machtige natie is, dat het zo'n goed en vruchtbaar land is en dat de stad Nineve een onneembare vesting is.

Het geeft de stad de overtuiging dat geen enkele andere stad met haar te vergelijken is.

Ook al zegt deze uitgelaten stad dit "bij zichzelf", het zijn opnieuw woorden die God hoort, en waardoor God oordeelt.

Alles waarop de stad haar rust baseert wordt haar afgenomen. God verandert het in een woestijn en woonplaats voor dieren.

Elke voorbijganger zal het met afgrijzen aanzien.

Evenals bij de vorige vijanden, kan het kenmerk van Assur ook binnen sluipen in de gemeente van God, en het roept bij God dezelfde afkeer op. Maar al te makkelijk laten we andere rustpunten toe buiten God en Zijn Woord om.

Het blijft nodig om ons te herinneren wat de Heer Jezus ooit zei: "komt tot Mij ... en Ik zal u rust geven"¹⁹. En niets of niemand anders!

- *genade voor Nineve*

Jaren eerder brengt Jona (met grote tegenzin) God oordeelsboodschap over Nineve. Op dat

moment is Nineve al de troste hoofdstad van het grote Assyrische rijk.

Toch maakt Jona's boodschap indruk, en de koning geeft bevel dat mens en dier²⁰ zich verootmoedigen voor God door zich rouwklleding te dragen en te vasten.

Die enorme verandering brengt God er toe om het oordeel niet uit te oefenen, althans om het uit te stellen.

¹⁷ Zefanja 2 : 11

¹⁸ 1 Samuël 5 : 4 - 5

¹⁹ Mattheüs 11 : 28

²⁰ Jona 3 : 8